

[Udenrigsministeren.]

anvende Krig som Redskab for deres nationale Politik, det vil sige for deres Lands egen Interessepolitik.

Det fremgaar klart af Meningen, at det er Krigen som Angrebskrig, der er Genstand for Fordømmelse, og som Magterne giver Afkald paa. Pagten gør ikke Indgreb i Retten til Krig som Selvforsvar. Dette er som bemærket ogsaa udtrykkelig fremhævet fra fransk og amerikansk Side under den forudgaaende Noteveksling, idet det i den amerikanske Note af 23. Juni 1928 til de i Traktaten deltagende Stater udtales, at der intet er i Traktaten, som gør Indgreb i denne Ret, men at denne for enhver Stat maa betragtes som selvfølgelig. Traktatens Betydning har man saaledes ikke villet svække ved i samme for Begrebet Forsvarskrig — hvad der er lige saa vanskeligt at definere som Angrebskrig — at aftale en Definition, som vilde gøre det let for en Magt, der ikke kender til Hensyn, at føje Begivenhederne efter den aftalte Definition.

Som bekendt blev Traktaten undertegnet den 27. August d. A. i Paris. — At Antallet af de Stater, der er oprindelige Undertegnere af Traktaten, er indskrænket til de anførte, skyldtes i første Linie praktiske Hensyn, idet den amerikanske Regering ansaa det for hensigtsmæssigst til Opnaelse af et hurtigt og positivt Resultat at begrænse Antallet af de undertegnende Stater.

Den danske Regering modtog som alle de andre Lande en Note fra den herværende amerikanske Gesandt med Opfordring til at tiltræde. Regeringen, som i Sommer har drøftet Spørgsmaalet med det udenrigspolitiske Nævn og dér fundet Enighed heri, har ikke været i Tvivl om, at man fra dansk Side snarest burde give sin Tilslutning. Efter Instruktion fra Regeringen afgav Kammerherre Brun i Washington en den 1. September 1928 dateret Note til den amerikanske fungerende Statssekretær, hvori det udtaltes, at Regeringen med Forbehold af Ratifikation tiltræder Traktaten. Efter Anmodning fra amerikansk Side har jeg under 27. Oktober ved en paa Traktatteksten tegnet Erklæring i Overensstemmelse med nævnte Note udtalt, at Danmark har tiltraadt Traktaten med Forbehold af Ratifikation.

Efter at denne mere formelle Tiltrædelsesakt er oversendt til Gesandten i Washington, har denne indberettet, at Akten den 13. November er tilstillet det amerikanske Udenrigsministerium.

Pagtens utvetydige Erklæring om Afkald paa Krig er ikke vedtaget som Re-

sultat af en Afstemning paa en Konference i Form af en Resolution eller et Ønskemaal, men i Form af en *højtidelig og bindende* Traktat, undertegnet af Stormagternes og andre Landes ledende Statsmænd. Men den Betydning, man vil tillægge den, afhænger naturligvis af, hvad man kræver af den. Det tyske Riges Udenrigsminister, Dr. Stresemann, udtrykte dette i sin Tale den 19. November i den tyske Rigsdag paa følgende Maade:

„Kellogg-Pagten betyder det, som Regeringerne og Folkene selv vil gøre ud af den. Jeg tvivler ikke om, at Historien i den vil se et vigtigt Vendepunkt i Udformningen af de internationale Forbindelser. Tyskland har i hvert Fald den største Interesse i den og vil gøre sit til, at de store Tanker, som ligger til Grund for Pagten, stadig mere og mere kan blive til levende Virkelighed.“

At dens Virkning skulde vise sig i Form af en øjeblikkelig Nedgang af de forskellige Landes Militæruddgifter, vilde være at spænde Forventningerne for højt. Dens Betydning i saa Henseende vil vise sig med Tiden ved at forberede Jordbunden for Fredstankens fortsatte Vækst. Den vil blandt de øvrige Overenskomster, Folkeforbundspagten, Locarno-Traktaterne og det Net af Voldgiftstraktater, hvormed Verden nu er ompundet, indtage sin selvstændige og ejendommelige Stilling som den internationale Akt, hvorved Angrebskrig — der fra de ældste Tider har været betragtet som noget lovligt, som en „Institution“ i folkeretlig Forstand — nu er noget ulovligt, en Forbrydelse, som det staaer Folkesamfundets Medlemmer frit at reagere imod.

Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Forslaget til Vedtagelse i dette høje Ting.

Vanggaard: Naar Traktaten i sin Art. I fordømmer Tilflugt til Krig til Løsning af mellemfolkelige Uoverensstemmelser, peger den utvivlsomt paa Angrebskrig; den maa opfattes som fordømmende Angrebskrig i Almindelighed. Ganske vist kan en enkelt Udtalelse i Noteudvekslingen noget formørke denne Linie; men den er dog ogsaa kommet tydeligt frem i selve Noteudvekslingen, saaledes i en Udtalelse af den amerikanske Udenrigsminister Kellogg, der siger, at der er intet i Traktaten, som gør Indgreb i Retten til Krig som Selvforsvar, hvad der for enhver Stat er en selvfølgelig Ret. Saaledes er det ogsaa blevet forstaaet af den græske Udenrigspolitikker Politis, der er Grækenlands